

Fénysugár

Evangéliumi hitébresztő és hirtelnyitő folyóirat

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diak. főtestvér. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 P 25 fillér, többes küldésnél 2 P. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Budapest, I. Hidegkúti-út 123/a.

ADVENTI IGÉRET A JÓ PÁSZTORRÓL.

Az elveszettet megkeresem, s az elűzöttet visszahozom,
s a megtöröttet kötözgetem, s a beteget erősítem . . .

És állatok fölérök egyetlenegy pásztort, hogy legeltesse őket: az én szolgámat, Dávidot, ő legelteti őket s ő lesz nekik pásztoruk.

Ezékiel 34, 16. 23.

Óh jőjj, megváltó Jézusom,
A szívem néked megnyitom,
Hadd lássam nyájas arcodat,
Vonulj be, szívem befogad.
Szent Lelked hadd vezessen im,
Örök dicsőség útjain,
Áldott legyen neved,
Szálljon rá tisztelet!

Én vagyok a jó pásztor; és ismerem az enyéimet, és engem is ismernek az enyéim . . . és életemet adom a juhokért.

János 10, 14. 15.

JÉZUS A FENYVESEKBEN.

Hallgat a fenyves hóbelepetten.
Madarak szárnya néha, ha lebben.
Este lehullnak kéken az árnyak.
Ádventi csendben hallgatva várnak
ádventi fenyők.

Jön a favágó. Fejszéje csattan,
villan a fénylő napsugarakban.
Várakozásra keserű válasz!
Döngve ledöntik, ott viszik már az
ádventi fenyőt.

Meghal a multnak, havas erdőnek,
régí örömmek, régi erőnek.
Végigtekint még társai szálán,
s valaki viszi, viszi a vállán
új élet felé.

Micsoda gazdag, boldog új élet!
Csupa sötét volt! Csupa fényé lett!
Hogyan is vágya multjába vissza
felöltöztetve karácsony tiszta,
szent örömebe!

Alltam az erdőn. Zengjen az ének:
álltam az erdőn. Tűntek az évek,
nappalok, percek üresen, holtan.
Vágyódva, várva, voltam én, voltam
ádventi fenyő.

Jézus, a Krisztus: fejsze kezében
ott járt az erdők rengetegében.
Szemébe' szánó szeretet égéit:
»Szomorú fenyő, elviszlek téged
öröm fájának.«

Csillan a fejsze. Zuhan is. Vág is.
Vesszen az egész régi világ is!
Vesszen a vágy, mely eddig emésztett!
Te régi fenyves, te régi élet,
meghalok néked.

Ő elvisz engem, vállára vesz fel.
Megajándékoz új öltözetel.
Karácsonyeste szent örömeinek
öltözetével! Zengjen az ének!
Hála daloljon!

Ágaimon most égnek a lángok
eluzve gondot, szomorúságot.
Hirdetem, áldom fénybe', ragyogva:
Öneki élek én, karácsonyfa,
boldogság fája.

Fenyők az erdőn, fenyők az ormon,
Ő ruhát rátok napsugárból von.
Közöttetek jár, fejsze kezében,
Vinni szeretne titeket éppen
karácsonyfának!

Miért élnétek szomorúságban?
Nála új élet, új ifjúság van,
örömlángot gyújt mindenik ágon!
Fenyők, fenyők, az egész világon,
ádventi fenyők, jön a karácsony:
jertek, ragyogjunk!

Belák Erzsébet.

Az emberiség áldott, ragyogó
órái nem azok a hangos élmények,
amelyekről az újságok tudósítá-
nak, hanem áldottak azok az órák,
amelyeket az emberi lélek az Isten
előtt, titkon tölt el, amikor csend-
ben figyel az Istenre. Ezeknek az
óráknak áldásai az örökkévalóság-
ig érnek.

A hal a szárazföldön elpusztul;
a víz életeleme. Így a keresztyén
is, ha saját útján jár, megnémul,
ellanyhul. A keresztyén életeleme
Isten útja.

Milyen gazdaggá lesz az éle-
tünk, ha hit által a magunkévá
tesszük: »Békességünknek bünte-
tése rajta van és az Ő sebeivel
gyógyulánk meg.« Milyen ujjongó
ének fakad fel a szívünkéből, ha
tudatára jövünk és megértjük:
»Megigazulván azért hit által, bé-
kességünk van Istennel, a mi
Urunk Jézus Krisztus által.«

Hányszor kell elmennie Istennek
házaink mellett anélkül, hogy meg-
áldhatna bennünket, azért, mert
nem voltunk csendben, nem figyel-
tünk Reá s nem volt időnk az Ő
számára.

Krisztus jön!

Rajtakapva.

Egyszer gyermekkoromban egyedül maradtam otthon, s elővettem mindent, amit különben nem volt szabad. — Kicsiny hugom szaladt be a szobába: »Jön édesanyánk!« S édesanyánk már ott is állott az ajtóban. A látvány, ami elé tárult, világos bizonyosága volt gyermeke engedetlenségének. Ami azután következett, azt nem akarom részletezni. Ez állott elém most, amikor az örömmüzenetre gondoltam: Krisztus jön!

Új film.

Napjainkban egy új film jelent meg. Különös gondolat szolgáltatja hozzá az anyagot. Valaki egy készüléket talált fel, amely átható fénysugarak segítségével úgy megvilágítja az embert, hogy minden gondolata, elrejtett titka valamely érzékeny lemezen megörökíttetik. Ez a kép az ember igazi képe, álarc és szépítés nélkül; kérlelhetetlenül levetkőzteti, s igazi arcát mutatja meg...

Még csak hét éves gyermek, és mégis milyen fáradságba kerül leleplezni rejtett csínyjeit. Ujra és újra hazudik, enyhítő körülményeket hoz fel. Magát tisztának láttatni édesapja keresztkérdései tüzeiben, ez ennek a kicsiny embernek a törekvése.

Valóban, mi nagyok és kicsinyek, ifjak és öregek, nem szeretnénk, ha életünk nyilvánvalóvá lenne. Sok bűn húzódik még meg a sötétben, amely miatt a világosságban szégyelnünk kellene magunkat.

Krisztus jön! Azt gondolod, elrejtethsz valamit? Én nem hi-

szem! Ez a nagy Király keresztüllát az emberen.

Krisztus jön! Ez azt jelenti: életünk titkos könyvei felnyitvatnak, s kiderül az a titok is, amelyről azt gondoltuk, hogy magunkkal vihetjük a sírba. Félre minden titkolódzással!

Egy alkalommal az iskolában, tanítónk távollétében, az egész osztály olyan dolgokkal volt elfoglalva, amelyeket tanítónk megtiltott. A vigyázó hirtelen beszólt az osztályba: »Jön a tanító úr«. Ijedt morajlás zúgott keresztül az osztályon, de azután valaki könnyedén így kiáltott: »Mesebeszéd, hazugság, hiszen.....« a tanító úr ott állt előttünk.

Ilyen megvilágításban látom népünket is. Egyesek újra és újra ezt hangoztatják: »Mesebeszéd, hazugság« és a tömeg hallgat rájuk. Jézus késik. »Tovább!« — ez a megnyugtató jelszó.

És mégis!

S most mégis azt mondom néked: Krisztus jön! Igéje hatalmaz fel erre s teszi kötelességemmé, hogy így szóljak. Igen, Ő jön! Jön éjszaka, mint a tolvaj, hirtelen, mint a villámlás, váratlanul, késve, annyira, hogy jövetelét már nem is várják. Megjelenésével áthidalhatatlan szakadék támad az emberek között. Emberek, akik azelőtt együtt éltek, elválasztatnak egymástól: az egyik fölvétetik, a másik otthagyatik.

Ő jön, ítélni élőket és holtakat!

Minden népet és nemzetet, nincs kivétel, nem lehet rejtgetni.

És te?!

Téged fölvesz-e?

Testvérem, én tudok egy utat, biztos feleletet égető kérdésedre. És ez az: Krisztus vére, igazsága, Lelkem ünneplőruhája, Isten elé ebben megyek, Majd, ha megnyílnak az egek.

Az Ő vére rajtad! Az Ő vére megtisztít minden bűntől!

A lelkiismeret szava.

Egy hívő fiatal leány elhagyott, sötét külvárosi utcán ment végig. Nem félt, de szívében mégis csak felkelt a gondolat: Mit csinálnál, ha most valaki bántana? — Szíve gyorsabban kezdett dobogni, de azután elszégyelte magát és azt mondta: »Imádkoznék.« Egyszerre csak lépteket hallott mind közelebb maga mögött. A háta mögött megszólalt egy érdes férfihang: »Kár úgy sietnie, úgy sem mehet el előlem.« Egy pillanatra ismét elszorult a szíve, de azután hangosan azt kérdezte: »Miben lehetek segítségére?« Nem kapott feleletet, de a csuklóját megragadta valaki és erősen húzta. Egészen csendes szívvel kérdezte: »Mit csinál, miért terheli meg bűnnel a lelkét?« Durva nevetés volt a felelet, de a kezét mégis elengedte. Most futhatott volna, de nem akart. Amennyire a sötétben kivehette, magas, erőteljes férfivel állt szemben. Újra megkérdezte: »Miért akar vétkezni, miért nem megy az Ur Jézushoz? Ő segít magán is.« Az ember újra elkapta a kezét, de milyen másként, mint az előbb. Sírásba csukló hangon mondta:

»Ne menjen el most, kérem, ne hagyjon magamra, most, amikor rég elfelejtett emlékeket ébresztett fel a szívemben. Bibliás édesanyám volt. Egyszerű mosónő, de nagyon gazdag volt, volt hite. Sokszor könyörgött sírva, térjek Istenhez, legyen becsületes munkásember. De én csak nevettem rajta. Hányszor találtam térdénállva, — amikor a korcsmából ittasan tértem haza. — »Értem imádkozott« — szakadt fel kebléből a zokogás. »De én mindannyiszor durván rákiáltottam és egyszer... óh, egyszer... meg is ütöttem. Menjen, menjen kisaszszony az útjára, én is megyek a magaméra.« A leány mélyen megrendülve szólni kezdett hozzá Arról, Aki épen a bűnösökért halt meg. A férfi eleinte hevesen, majd mindig gyengébb hangon tiltakozott: »Nem, az én számomra nincs bocsánat. Sok súlyos, durva bűn terheli a lelkem. A rendőrség régen keres. Eljátszottam Isten és emberek előtt az életemet.« De a forró könyörgésre, mely a leány szívéből szállt fel, az Ur felelt. A kemény szív összetört, s ott az utcán, Isten szabad ege alatt hullott térdre a leány s mellette elcsukló zokogással a férfi, s fogadta el a felkínált kegyelmet. Azzal vált el: »Most pedig útam a rendőrségre visz és azután, — óh, az nagyon soká lesz, — azután más lesz minden.« »Nem, már most más. Az Urral mehet erre a nehéz útjára.« Megcsókolta a leány kezét és egy forró könnyecsepp gördült végig azon. Eltűnt a sötétben.

Egy ember, aki sokáig elhallgattatta a lelkiismeretét. És hány úgynevezett becsületes, köztisztelő ember teszi ugyanazt. A lelkiismeret szavát örökre elhallgattatni nem lehet. »Isten mindent ítéletre előhoz.«

Hol lesz a te helyed?

Steinhausen, a nagy festő gyönyörű képben festette meg a keresztben függő Krisztust. Minden oldalról közelednek emberek a kereszthez. Egy asszony haldokló férjét hozza, akinek tekintetét az utolsó órában szeretné a Megfeszítettre irányítani. Könnyek között térdel a bűnös nő. Megtört aggastyánok és életvidám, viruló ifjak, tudósok és tudatlanok, mind a keresztre néznek. Csak a keresztben van üdvösség!

»Jőjj bűneiddel a kereszthez
Fáradt vándor, jer.

Lelked ott a kegyelemhen
Nyugtot lel.«

Bűnök bocsánatát, nyugalmat a vádoló lelkiismeret szava elől, békecséget itt és az örökkévalóságban, — egyedül csak Jézus adhat. Tekints a golgothai keresztre.

A fődolog elmaradt.

Magas vendég érkezésére vártak. A vendég meghatározott órára jelezte érkezését és kérte, hogy valaki az állomáson várja őt. Sok előkészület történt. Közvetlenül a vendég érkezése előtt a házban még olyan nagy volt a sürgés-forgás, hogy az idő múlása fel sem tűnt, s a vendégről megfeledkeztek. Ekkor az órára tekintett valaki és nagy ijedelemmel látta, hogy már itt a vonat érkezésének az ideje. Sietve kihajtottak az állomásra. A vendég azonban, — ki hiába tekintgetett megérkezésekor maga körül, — amidőn látta, hogy fogadtatására nem jött senki, nyomban visszautazott egy másik vonattal. A sok előkészület mind kárba veszett. Nagyon vigyázzunk arra, nehogy hasonló eset történhessen meg mivelünk is karácsonykor!

Akarsz?

Egy kirakatban láttam valamit, ami nagyon megtetszett nekem. Bementem az üzletbe. »Mi tetszik?« — Elmondtam kérésemet. A segéd megmutatta nekem a kívánt tárgyat, s megmondta az árát. »Ez drága nekem.« Kimegyek az üzletből, anélkül, hogy megvettem volna. »Szeretném«, de »nem akarom«.

Igy van sok ember is az üdvösséggel. Mindenki szeretne üdvözülni, de csak »szeretnének« és »nem akarnak«. Ezért mondja az Ur Jézus: »...mind mostanig erőszakoskodnak a mennyek országáért és az erőszakoskodók ragadják el azt.« (Máté 11, 12.)

Adj el mindent és vedd meg a drága kincset.

Ismét egy év vége felé közeledünk. Mutatja a megvékonyodott naptártömbünk is. Sok áldással olvastuk a leszakított naptárcédulákat naponként. Ugy érezzük, szükségünk lesz a jövő esztendőben is a naptár szolgálatára. Szeretettel ajánljuk Főbő naptárunkat minden kedves Olvasónk figyelmébe. Megrendelhető a kiadóhivatal útján. Háromféle kivitelben kapható: Csak a naptártömb P. 1'20, csinos hátlappal P. 1'40 és fekete egészsváson kötésben könyvalakban P. 160. — Karácsonyi ajándékozásra is nagyon alkalmas. Maradandó ajándékot juttathatunk vele szeretteinknek. Az Úr országának ügyét szolgálja az, aki a naptárt megszerzi és terjeszti.

KÜLMISSZIÓ.

... a népeknek is világosságul adtalak. hogy üdvöm a föld végéig terjedjen!

Ésaiás 49. 6.

Népek, világosodjatok!
Meneküljön az éjjel!
Kis Bethlehembe kél a nap
tündöklő, tiszta fényel.
Megjelent az üdv, az élet:
Krisztus emberré lett!

Más juhaim is vannak nékem, amelyek nem ebből az akolból valók: azokat is elő kell hoznom, és hallgatnak majd az én szómra; és léssen egy akol és egy pásztor
János 10, 16.

A borneói gyülekezetből.

A pogány örökség.

A dajakok életében nagy szerepet játszik a megtorlás gondolata. Mindenért bűnhődni, vezekelni kell. Halálért halállal fizetnek, más bűnért pénzzel. S ilyen esetekben természetesen a meggazdagodás utáni vágy jut szóhoz, neveltségesen kis bűnököt aránytalanul nagy összeggel fizettetnek meg.

Nemrégén T-ben volt egy ilyen esetünk. Egyik iskolás gyermek közben vízelökte társát, aki egy kissé megsérült. A falu bírása elítélte a vétkes gyermek atyját, s annak két talat, — 3—5 forint értékben, — két kést és két tyúkot kellett fizetnie.

Hogy a misszionárius megértesse ezt a népet, tudnia kell azt is, hogy milyen határtalanul tud gyűlölni a dajak. »Szeresd fele-

barátodat, mint tenmagadat« és »Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik gyűlölnék titeket és imádkoztatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket«, — ez nem csak nekünk nehéz, hanem még sokkal nehezebb a dajak számára. Hiszen az ő gondolataik és cselekedeteik felett évszázadok óta kizárólag a sötétség hatalma uralkodik, s így azok csak gyűlöletet és meghasonlást vetnek és halált aratnak. Mielőtt azonban elítélnénk őket, gondoljunk arra, hogy ezek a fiatal keresztyének igen sok örökséget hoznak magukkal. Hiszen egy olyan népből származnak, amelynél az erkölcstelenség nem bűn, amelynek fiai a zsákmányért való harcban pusztulnak el, amelyet betegségek gyengítének, s amelynek akaraterejét szinte megbénítja az alkohol és az erkölcstelen élet.

Nem a trópusi meleg tette tönkre ezt a népet, sem az éghajlat különböző hatásai, és nem is az a sokat emlegetett« paradicsomi termékenység, amely mindent készen az ölükbe hullat«, hanem egyedül a pogányság, az erkölcstelen élet, az éjszakákön át tartó ünnepségek, dorbézolások.

Ezekre az örökségekre tekintettel kell lennünk. A gyülekezetben meg kell lenni a fegyelemnek, de még sem ítékezhetünk felettük az ótestamentomi törvények alapján dacára annak, hogy a dajak a törvényt szentnek és sérthetetlennek tartja. Az újtestamentomi szeretettel kell hozzájuk közelednünk azzal a bizonyossággal, hogy egyedül a Fiu tesz szabaddá. Ennek a megkötozött és megterhelt népnek is szól az ígélet: »Imé, mindent újja teszek.«

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT.

Dec. 1. Máté 21:1—9. Róm. 13:11—14. Luk. 1:68—79. Zsid. 10:19—25. Isten gyermekei is sokszor meglankadnak, elaluszhatnak, a hit és a szeretet meggyengül bennök. Nem kellene ennek így lennie, sőt inkább napról-napra növekedniök kellene ezekben, mert napról-napra közelebb jutnak ahoz, hogy a számukra elkészített teljes örökséget, a mennyi dicsőséget átvegyék. S hogy vehetnék át csorbítatlanul, ha nem tudnak győzedelmeskedni a bűn fölött, hanem a test kívánságait táplálják és azoknak szolgálnak? Valóban ideje, hogy fölserkenjünk, s felöltözzük az Ur Jézus Krisztust!

Dec. 2. Zsolt. 53. Kol. 1:24—29. Az ember romlottsága nagy fájdalmat okoz Istennek. De nyögnek alatta azok is, akik érzik a bűn hatalmát a saját életök felett és szeretnének szabadulni alóla. Izráel népének ajkáról is előtört a szabadítás után való sóvárgás kiáltása. Isten meghallgatta ezt a kiáltást és elküldötte a Szabadítót. S mégis, hányan vannak ma is, akik nyögnek bűneik terhe alatt s mégsem fordulnak a Szabadítóhoz! Hát még, akik nem is érzik a bűn súlyát, hanem úgy hordják azt, mint természetes dolgot, amelytől nem is akarnak szabadulni!

Dec. 3. És. 66:1, 2; 10—14; 22—24. Kol. 2:1—15. »Boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak«, mondja az Ur Jézus (Máté 5:4.). S már itt a próféta által is azt mondja az Ur, hogy Ő a szegényekre és megtörtött lelkűekre tekint, azokat vigasztalja meg, hogy örüljenek és örvendezzenek. Igen, előbb sírnunk kell bűneink felett, össze kell törnünk Isten hatalmas keze alatt, hogy Ő aztán fölemelhesse, s megláttassa velünk már most is reménység által, az eljövendő új eget és új földet.

Dec. 4. Fil. 1:1—11. Kol. 2:16—23. Pál apostol nagy *hittet* gondol a filippibeli gyülekezetre. Tudja, hogy Isten meghallgatja az ő könyörgéseit, amelyekért a gyülekezetért hozzá küld, s továbbra is gondot visel a filippibeliekre. S nagy *reménység* is tölti el a szívét, mert meg van róla győződve, hogy Isten az elkezdett munkát tovább is folytatni fogja a lelkében egészen a beteljesedésig. Legmegragadóbb azonban az a nagy *szeretet*, amellyel Pál erre a gyülekezetre gondol, ahogy őket szíven viseli, utánuk vágyakozik, számukra a legjobbat

kívánja és kéri. Oh, bár sok ilyen, másokat hordozó lélek volna közöttünk!

Dec. 5. Fil. 1:12—30. Kol. 3:1—11. Pál tudta, hogy a szenvedés hozzátartozik az igazi keresztyén élethez. Ő maga is örömmel tudta vállalni a szenvedést, ha az Isten országának előmenetelére lehet, örömmel marad itt a földi életben, hogy tovább is szolgálhasson másoknak, bár tudja, hogy a maga számára a legnagyobb boldogság volna hazamenni az Urhoz. S a filippibelieket is arra inti, hogy tekintsek nagy kegyelemnek azt, hogy Krisztusért szenvedniök is szabad. Vajjon mi kegyelemnek tudjuk-e tekinteni ezt? S ha szenvedünk, igazán Krisztusért szenvedünk-e?

Dec. 6. Fil. 2:1—13. Kol. 3:12—25. Számunkra sincs más út, amely a dicsőségbe vezet, csak a Krisztus útja, a megalázkodás útja, a kereszti Krisztusnak ezeken nem a saját bűnei miatt kellett keresztülmennie, s mégis megtette, a mi bűneink miatt, a mi megváltásunkért. Neki egészen természetellenes volt ez a szenvedés, amely a bűnös embert illeti meg, de természetessé tette a szeretet, amellyel minket, bűnösöket, szeretett. Meghajlunk-e ez előtt a szeretet előtt? Engedjük-e, hogy Isten véghez vigye bennünk az akarást, s ezáltal a maga egész munkáját?

Dec. 7. Fil. 2:14—30. Mal. 3:19—24. Akiben Isten Lelke munkálkodhatik, abban ez a Lélek véghezviszi mindazt, amit itt az apostol, mint a keresztyén élet ismertető jeleit állít elénk. Tisztán és feddhetetlenül kell élniök Isten gyermekeinek, hogy életök bizonyosságtétel legyen a világ gyermekei előtt, s megmutathassa azoknak is az életre vezető utat. Ez az élet örvendező élet, még a szenvedések között is, ezt épen Pál életéből látjuk, akinek szívéből kitör az öröm, fogság, betegség, üldöztetés között is. Csak az fáj neki, hogy kevesen vannak olyanok, akik ne a maguk hasznát keresnék, hanem a Krisztusét. Vajjon mi melyikek közé tartozunk?

Dec. 8. Luk. 21:25—36. Róm. 15:4—13. Luk. 17:20—30. II. Pét. 1:3—11. Isten országa szemmel láthatólag el fog jönni a földre, majd ha Jézus Krisztus megjelenik. Ma még nem láthatjuk itt ezt az országot. Ma még a sátán uralkodik s viszi az embereket egyenként is, tömegekben is a bűn útjain. Ma még irigységet, ön-

zést, hatalomvágyat, bosszút, háborút látunk mindenfelé és szorongva kérdezzük: Hol van hát az Isten országa? Pedig azért mégis itt van, habár csak elrejtve, a hívó emberek szívében. Külső jelei csak azoknak az élete, akiknek a szívében ott van, de ezeket az életeket a világ nem akarja észrevenni, hanem lekicsinyli, kigúnyolja, üldözi. De a végső diadal mégis ezeké lesz!

Dec. 9. Zsolt. 56. Kol. 4. Dávidnak is volt sok tapasztalata arról, hogy a világ gyermekei hogy igyekeznek Isten gyermekeinek életét minél nehezebbé tenni, sőt, ha lehetséges, egészen elpusztítani. De Dávid Istenben bízott és nem félt. Szenvedéseit, könnyeit az Ur elé vitte, s Őnála mindig megtalálta a vigasztalást, az erőt. A vigasztalásból hála fakadt, s az elnyert erő arra tette képessé, hogy Istennek tett fogadásait megadhatta. Vannak-e neked ilyen tapasztalataid?

Dec. 10. Fil. 3:1–11. I. Thess. 1. Pálnak volt mivel dicsekedni test szerint is: származása, neveltetése, esze, tudománya, vallásossága, a zsidó hit törvényeinek betöltése. De ő mindezekkel nem dicsekedett, neki ez mind kár és szemet volt, mert, amíg ezekben bízott, addig Krisztust üldözte. Mindezt el kellett vetnie, s drágább dolgot megragadnia, a Krisztus ismeretét. Most már ebben él, s ebben törekszik előbbre jutni a teljesen győzedelmes életig. Nem ez-e a legsebbebb élet?

Dec. 11. Fil. 3:12–21. I. Thess. 2:1–12. Ha még Pál sem mondhatta el magáról, hogy ő tökéletes keresztyén, hogy mondhatná azt el közülünk valaki magáról? Tökéletességet ebben a földi életben nem érhetünk el, de azért nem kell megnyugodnunk abban, amilyenek vagyunk, hanem folyvást előre kell mennünk a cél felé. S a célhoz akkor közeledünk, ha sem hátra, sem jobbra, sem balra nem tekintgetünk, vagyis, ha nem akarunk semmit megtartani hátunk megett hagyott régi életünk-ből, s ha semmi sem vonz bennünket többé, ami körülöttünk van a világban, hanem folyvást az Urra nézünk s célegyenest futunk előre. Hogy aztán már mennyire jutottunk, azt nem bírálgatjuk önmagunk, hanem az Urra bízunk annak megítélését.

Dec. 12. Fil. 4:1–7. I. Thess. 2:13–20. Pál apostol nem csak úgy általános-ságban gondol a gyülekezetekre, hanem az egyeseket is szívében hordozza. Hány név van fölemlítve a leveleiben! Itt két szó arra int, hogy egyenlő indultal legyenek az Urban, vagyis ne

húzzanak kétfelé, hanem legyenek egyek. Milyen szükségünk van nekünk is erre az intésre. Az egységből fakad az állandó öröm. Egységben csak olyanok tudnak lenni, akik megtanulták szelíden hordozni egymás gyengeségeit. A szívnek békeessége pedig abból ered, ha az aggodalmaskodást is bűnnek ismerjük föl és letesszük az Ur keresztyénél s ott megtanulunk még a nehéz dolgokért is hálát adni. Ne higyük, hogy ez lehetetlen! Istennél minden lehetséges.

Dec. 13. Fil. 4:8–23. I. Thess. 3. Pál az anyagiakkal szemben a leghe-lyesebb álláspontot foglalja el. Sem nem kívánja őket, sem meg nem veti. Tud szükkölködni, és tud bővölködni, amint Isten adja. Van ereje arra, hogy a szükkölködésben ne panaszkodjék, a bővölködésben el ne bizakodjék. Másoktól nem kíván semmit, de ha kap, hálás érte. Ismered-e te már ezeket a keresztyén elveket, s azok szerint élsz-e?

Dec. 14. Luk. 1:5–25. És. 40:1–8. Keresztelő János nagy dologra volt elhíva, hogy az Ur Jézus munkájának előkészítője legyen. Ezért választott Isten olyan szülőket számára, akikről tudta, hogy megtanítják az Ő útán való járásra. S hogy a szülők is tudják, milyen nagy kincs bízatik reájok ebben a gyermekben, angyal által jelenti meg nekik annak jövetelét, olyankor, mikor az agg házaspár már letett a reményről, hogy gyermekök legyen, hitők már ezzel is próbára van téve, s Zakariásnak el kell viselnie a büntetést azért, hogy hitetlenkedett.

Dec. 15. Máté 11:2–10. I. Kor. 4:1–5. Máté 3:1–11. Tim. 4:5–8. Keresztelő János hivatásáról nem csak az angyal tesz bizonyoságot, hanem maga az Ur Jézus is. Elismeri róla, hogy az Ő útjának előkészítője, s bár most a méltatlan üldözések folytán, a fogságban, megingott is a hite, mégis nagy próféta, minden prófétánál nagyobb. Milyen szeretettel fogja fel az Ur azokat, akik Őrá tesznek bizonyoságot. Nem veti el őket, még, ha meglankadnak is, hanem szeretettel hordozza.

Dec. 16. Zsolt. 57. I. Thess. 4. Dávid a legnagyobb szorongattatás közt is, mikor úgy érzi, hogy lelke oroszlánok és tűzokádók közt van, magasztalja az Urat. Milyen nagy munkát végezhetett az Ur ebben a szívben, amely ilyen körülmények közt is kész énekelni és zengedezni! Mit végezhetett már a te szívedben, az én szívemben?

Vargha Gyuláné.